

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem, v právní věci

žalobce: **M. K.**

proti

žalovanému: **Magistrát města Pardubic**
sídlem nám. Republiky 12, 530 21 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 26. 6. 2019,
č. j. OSA/PO-33/18/27,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městského obvodu Pardubice II ze dne 18. 9. 2018, č. j. 5949/2018/ÚMOII/OVV/JŘe, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, v platném znění (dále jen „zákon o některých přestupcích“), kterého se dopustil tím, že dne 18. 05. 2018 v čase 11,46 – 12,14 hod., při silniční kontrole na ul. Bělehradská za odbočkou do ul. Prodloužená v Pardubicích – městská část Polabiny, poté, co byl kontrolujícím policistou

opakovaně vyzván k předložení mobilního telefonu za účelem nahlédnutí do telefonu, opakovaným výzvám k předložení mobilního telefonu úmyslně nevyhověl a mobilní telefon odmítl vydat, čímž služební úkon kontrolujícího policisty ztěžoval. Přičemž za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit paušální částku na nákladech řízení ve výši 1 000 Kč. V žalobě vymezil žalobce následující žalobní body. Předně obecně uvedl, že žalované rozhodnutí a i rozhodnutí správního orgánu I. stupně „trpí závažnými vadami“, správní orgány nezjistily řádně skutkový stav, dopustily se nesprávného právního posouzení skutku a rozhodly v rozporu s právní úpravou a i s ustálenou rozhodovací praxí, rozhodnutí správních orgánů nemají oporu v provedeném dokazování a ani v zákonech. Obě rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná. Tyto obecné úvahy poté konkrétně rozvedl ve třech žalobních bodech, kdy nejprve namítl podjatost a absenci nestrannosti žalovaného. V tomto žalobním bodu popisuje průběh jednání s pracovníkem správního orgánu I. stupně, kdy mu bylo odmítnuto požadované pořízení audiozáznamu k podání vysvětlení, jeho stížnost byla uznána tajemnicí správního orgánu I. stupně jako důvodnou. Zopakoval v tomto žalobním bodu důvody námítky podjatosti v řízení před správním orgánem I. stupně, ústní jednání bylo vedeno v okamžiku, kdy se na něj vztahovala námítka podjatosti, neboť účinky zamítavého usnesení nastaly až „doručením, tzn. až po skončení ústního jednání“. Absenci nestrannosti ze strany žalovaného spatřuje žalobce ve formulaci odůvodnění rozhodnutí poukazem na citaci ze strany 6 rozhodnutí, tedy že *„Zde by se tedy měl obviněný nad svým přístupem k orgánům státu, jehož je občanem, zamyslet. V opačném případě musí být srozuměn s tím, že vůči němu orgány veřejné správy budou působit podobně jako při tomto správním řízení.“* V dalším žalobním bodu vytýká žalobce žalovanému, že se nedostatečně vypořádal s argumentem institutu krajní nouze ze strany žalobce, k tomu uvádí své rozsáhlé úvahy, které se týkají jeho jednání, kdy žalobce nevyhověl výzvě policisty a nevydal mu mobilní telefon. Podle tvrzení žalobce policista v jeho případě překročil svou pravomoc, *„požadavek na předložení mobilního telefonu za účelem získání výpisu hovoru, je hrubým zásahem do soukromí osob, porušení zákona o policii, porušení ustanovení trestního řádu a zákona na ochranu soukromí, výzva k vydání mobilního telefonu byla nezákonnou a šikanozní, policista nebyl oprávněn do výpisu hovorů nahlédnout“*. Žalovaný se argumentací žalobce nezabýval. Konečně žalobce v dalším žalobním bodu namítl, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s prokázáním materiálního aspektu přestupku. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

2. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah rozhodnutí, navrhl, aby soud žalobu zamítl.
3. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
4. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námítku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námítku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitě -

vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13). Soud není povinen výslovně reagovat na každé tvrzení obsažené v žalobě (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19 a ze dne 6. 6. 2019, č. j. 7 As 185/2018-37, bod 9).

5. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008–13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

6. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této

povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6. 4. 2016, č. j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19:

„Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlou žalobu zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud....“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [nálezy Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mylí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat ‚přezkoumatelný‘ rozsudek.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014, č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).

7. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
8. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

9. Ze správního spisu vyplývají a mezi účastníky nejsou sporné následující rozhodné skutečnosti:
10. Žalobce byl při silniční kontrole dne 18. 5. 2018 zasahujícím policistou ve výše zmíněné době na ulici Bělehradská v Pardubicích opakovaně vyzván k předložení mobilního telefonu za účelem nahlédnutí do telefonu, přičemž žalobce těmto výzvám nevyhověl a mobilní telefon odmítl vydat. Vůči žalobci bylo zahájeno správní řízení ve věci přestupku podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích, podle něhož fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že neuposlechne výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci. Správní orgán I. stupně nařídil ústní jednání, které se konalo dne 10. 9. 2018, žalobci bylo doručeno předvolání k tomuto jednání, tohoto se nezúčastnil bez řádné omluvy, přičemž při tomto ústním jednání byl vyslechnut zasahující policista nrap. Bc. M. M. Ten vypověděl, že dne 18. 5. 2018, v čase okolo 11,30 hod. jel služebním vozidlem ulicí Bělehradská směrem k okružní křižovatce u prodejny Kaufland Pardubice – v Polabinách, když zastavil před okružní křižovatkou, všiml si vozidla značky VW, tmavě modré barvy, které přijíždělo ve směru od Rosic a pokračovalo ulicí Bělehradská, přičemž řidič tohoto vozidla v levé ruce držel mobilní dotykový telefon zlaté barvy, svědek vypověděl, že viděl, jak řidič tohoto vozidla držel telefon u ucha, hýbal ústy, jako když mluví a pokyvoval hlavou, proto vyjel za tímto vozidlem, toto zastavil a vyzval řidiče – žalobce k předložení dokladů. Ten zapnul mobilní telefon, vystrčil ruku s telefonem z auta s tím, že si bude vše nahrávat, proto i policista na služebním telefonu zapnul videonahrávání a vše zaznamenal. Policista žalobci sdělil, že jej zastavil při řízení vozidla s tím, že žalobce držel v ruce mobilní telefon, zeptal se jej, zda-li s přestupkem dopravy souhlasí, žalobce uvedl, že nesouhlasí, že netelefonoval, následně policista žalobci opakovaně sdělil, že jej viděl, jak při řízení vozidla v ruce telefon držel a následně je vyzval, aby mu ve svém telefonu ukázal výpis uskutečněných hovorů, přičemž žalobce nejprve požádal, aby mu telefon poskytl k nahlédnutí, toto žalobce odmítl, proto jej policista zákonným způsobem vyzval k vydání telefonu jako věci potřebné pro řízení o přestupku. To žalobce opakovaně odmítl s tím, že se do něj policista stejně nedostane, následně policista sdělil žalobci, že věc bude předána do správního řízení. Svědectví policisty je navíc podloženo i záznamem ze služebního vozidla a ze služebního mobilního telefonu, který je součástí přestupkového spisu. Správní orgán I. stupně následně přehrál zvukový i obrazový záznam z uvedené silniční kontroly a policista jako svědek potvrdil na záznamu, že se tak vše ve skutečnosti stalo.
11. Po ústním jednání následně správní orgán v souladu s § 36 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění poskytnul možnost žalobci vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, nahlédnout do spisu s tím, že po uplynutí stanovené lhůty bude vydáno meritorní rozhodnutí. Této možnosti žalobce nevyužil a následně správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání zmíněného přestupku.
12. Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se žalobce zmíněného přestupku dopustil. Je třeba konstatovat, že podle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb., NSS: „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku*“. V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku, když podklady, které správní orgány použily ke zjištění

skutkového stavu a k prokázání žalobcovy viny, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku. Ze správního spisu a z rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného je zřejmé, že správní orgány vycházely z dostatečných podkladů, za rozhodující podklady považoval krajský soud důkazy, které byly provedeny při ústním jednání konaném dne 10. 9. 2018, přičemž se jednalo o výsledch zasahujícího policisty nrap. Bc. M. M. a dále o přehrání zvukového a obrazového záznamu pořízeného zasahujícím policistou v souvislosti se zmíněným zásahem policisty. Ostatně sám žalobce ani v žalobě nezpochybnil, že byl policistou vyzván k tomu, aby ukázal výpis skutečněných hovorů, tedy žalobce byl nejprve policistou požádán, aby mu byl telefon poskytnut k nahlédnutí, což žalobce odmítl a následně i proto jej policista vyzval k vydání telefonu jako věci potřebné pro řízení o přestupku. Tomu předcházela skutečnost, že policista nejprve žalobci při silniční kontrole sdělil, že jej zastavil právě z důvodu, že on viděl, že při řízení vozidla žalobce držel v ruce mobilní telefon, nejprve se jej zeptal, zda-li s přestupkem v dopravě souhlasí, a byl to žalobce, kdo uvedl, že nesouhlasí, že on za jízdy netelefonoval.

13. V tomto případě je tedy stěžejní, zda policista byl vůbec oprávněn takto postupovat, tedy žalobce vyzvat, aby ukázal výpis skutečněných hovorů tím, že mu žalobce telefon poskytne k nahlédnutí a v případě odmítnutí takového požadavku, zda jej mohl policista vyzvat k vydání telefonu jako věci potřebné pro řízení o přestupku. Právě tento postup policisty žalobce v žalobě zpochybňuje, přičemž toto zpochybnění uvedl i v přípravném řízení a dále i v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Krajský soud, stejně jako správní orgány, neshledává v postupu policisty nějaký exces, který by mohl být důvodem pro neuposlechnutí zmíněné výzvy ze strany policisty. Jak již konstatoval správní orgán I. stupně, policie podle ust. § 34 zák. č. 273/2008 Sb., o policii, v platném znění, *„Je oprávněna vyzvat osobu k vydání věci, o které lze mít za to, že v řízení o přestupku může být uloženo její propadnutí anebo může být zabrána, nebo jde-li o věc důležitou v řízení o přestupku. Zákon nějak nespecifikuje, resp. nerozlišuje či nekonkretizuje, o jakou věc se jedná, tedy je bezpředmětné, zda-li je možné osobu vyzvat k vydání mobilního telefonu či nikoliv. Zákon dále policii opravňuje, aby po předchozí marné výzvě k vydání věci, věc odejmula, přičemž nelze odejmout věc, jejíž hodnota je v nápadném nepoměru k povaze přestupku. Nrap. B. M. r M. tak postupoval přesně v mezích zákona, když inkriminovaný mobilní telefon obviněnému M. K. neodňal.“* Tento závěr správního orgánu I. stupně považuje krajský soud za správný a zákonný, úvahy žalobce, obsažené zejména v žalobním bodu, označeném jako „*krajní nouze*“, považuje krajský soud za irelevantní a účelové. Pokud například žalobce tvrdí, že by pak mohl být občan, kterého „*policista v rozporu se zákonem vyzve třeba k vyloupení banky, neuposlechně této výzvy a následně bude obviněn z přestupku*“, tak v daném případě nevyzval policista nrap. Bc. M. M. žalobce k vyloupení banky, ale k vydání mobilního telefonu, když měl důvodné podezření ze spáchání přestupku proti pravidlům silničního provozu, přičemž sám žalobce ani v žalobě nezpochybnil, že takovým přestupkem je i použití telefonu při řízení vozidla, resp. přestupkem jednání, kdy řidič při řízení vozidla v rozporu s ust. § 7 odst. 1 písm. c) zák. č. 361/2000 Sb., drží telefonní přístroj v ruce nebo jiným způsobem používá telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Protože žalobce nesouhlasil s tvrzením policisty, podle něhož žalobce takto řídil své vozidlo, tedy s telefonním přístrojem v ruce, bylo zcela namístě, aby byl vyzván k nahlédnutí do výpisu o hovorech z tohoto telefonu a jestliže žalobce toto odmítl, správně jej policista vyzval k vydání mobilního telefonu. To není žádný exces či šikana, ale

jedná se o řádný postup policie při výkonu její pravomoci. V opačném případě by takto bylo možné zcela účelově zabránit Policii ČR, aby vůbec se podílela na odhalování těchto přestupků, každý řidič by mohl postupovat způsobem, jak zvolil žalobce, tedy všechno by odmítal, zpochybňoval, zejména by přirovnával zmíněný zákonný postup při odhalování přestupků ze strany policie k příkazu vyloupení banky, pak by ad absurdum vlastně Policie ČR mohla na svou činnost rezignovat a každý řidič by si mohl vesele telefonovat za jízdy, jak by chtěl a kdy by chtěl. Za výstižné považuje krajský soud i tento závěr žalovaného v žalovaném rozhodnutí (strana 5 a 6): *“Jedním ze znaků státu je schopnost vynutit svá pravidla (zákony) i proti vůli jednotlivce a k tomu má zřízeny příslušné složky (např. Policie České republiky, správní orgány projednávající přestupky). Jedná se tak o formu činnosti státu jako nositele trestně právní ochrany společnosti, jejímž účelem je ochrana společnosti před pácháním protiprávních skutků. Ochranu poskytuje stát tím, že předem deklaruje zásah proti každému, kdo by se dopustil nedovoleného jednání (preventivní stránka) a při spáchání trestného činu či přestupku stanoví vinu a trest a zabezpečí její výkon (represivní stránka) vůči jedinci. Je potom z pohledu adresáta tohoto působení státu - tedy obviněného - pochopitelné, že toto působení zasahuje do života obviněného, v podstatě jej omezuje, s čímž nemusí být většinově spokojen. Musí však být s tímto následným postupem státu a orgánů, na které stát tuto svou pravomoc přenesl, srozuměn. Tedy – pokud byl obviněný vyzván úřední osobou, aby předložil svůj telefon, bylo povinností obviněného této výzvy uposlechnout. Objektem, který obviněný svým jednáním, které je předmětem tohoto řízení, narušil, tak byl zájem společnosti na tom, aby jednotlivci respektovali pokyny úředních osob, neboť jinak bychom nežili v právním státě, ale anarchii, kde nejsou pravidla buďto žádná, nebo není nijak vymáháno jejich dodržování. Následkem jednání obviněného (řešeného správním orgánem) tedy nebylo narušení pravidel silničního provozu, ale porušení veřejného pořádku spočívající konkrétně v nerespektování úřední autority.*

Pokud tedy obviněný není ochoten či schopen respektovat výše uvedené elementární principy fungování státu při vynucování pravidel chování, kdy tímto jednáním nepochybně dochází k narušování veřejného pořádku (není respektována autorita úředních osob), musí být srozuměn s tím, že orgány veřejné moci toto jeho jednání posoudí jako přestupek proti veřejnému pořádku. Zde by se tedy měl obviněný nad svým přístupem k orgánům státu, jehož je občanem, zamyslet. V opačném případě musí být srozuměn s tím, že vůči němu orgány veřejné správy budou působit podobně jako při tomto správním řízení.

Závěrem k tomuto bodu odvolací orgán uvádí, že správním orgánem citovaná judikatura Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu byla vyložena správně. Není to totiž obviněný, kdo by měl na místě hodnotit zákonnost výzvy policisty, je jeho povinností se výzvě úřední osoby podrobit (a poté si případně stěžovat). Odvolací orgán zde nad rámec odůvodnění rovněž uvádí, že v pozici správního orgánu prvního stupně řeší přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a obdobné výzvy nejsou sice časté, ale ani neobvyklé. V odvolání tvrzená krajní nouze nebyla odvolacím orgánem v tvrzených okolnostech nalezena. Úřední úkon policisty rozhodně není něco, co by přímo hrozilo zájmu chráněnému zákonem.“ Se závěry správního orgánu I. stupně a žalovaného se krajský soud zcela ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje s tím, že v daném případě byl postup zasahujícího policisty v souladu s právním řádem České republiky, výzva policisty k předložení mobilního telefonu nebyla žádným excesem a byla v souladu se zákonem, vina žalobce

byla jednoznačně prokázána. Jak konstatoval Ústavní soud v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 1050/15 ze dne 31. 5. 2016, „*prokazovat je nutno vinu, nikoliv nevinu*“.

14. V projednávané věci dospěl krajský soud k závěru, že „*správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že se obviněný příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku*“ (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, bod 48). Jak již soud výše uvedl, skutkový stav věci byl zjištěn dostatečným způsobem, ostatně sám žalobce skutkové okolnosti, týkající se samotného zásahu policisty, nezpochybňoval, u ústního jednání nebyl přítomen, sám se zbavil možnosti klást zasahujícímu policistovi dotazy a vznášet návrhy na doplnění dokazování, v takovém případě bylo možné dospět k závěru, že „*správní orgán své povinnosti zjištit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostál*“ (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 5. 2017, č.j. 10 As 24/2015-71), a krajský soud mohl žalobní tvrzení ve světle takto zjištěného skutkového a právního stavu shledat irelevantními a nevěrohodnými (srov. výše zmíněné usnesení NSS). Zároveň, jak již soud výše předeslal, jak správní orgány, tak krajský soud, nemusely reagovat na každou argumentaci žalobce, když na rozhodování soudu a analogické rozhodování správních orgánů se vztahuje závěr Ústavního soudu, podle něhož „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky v právu rozumně doloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68 a srov. i obdobně rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012-50, bod 21).
15. V daném případě jak rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak i rozhodnutí žalovaného, jsou plně přezkoumatelná, je v nich dostatečně popsán skutkový stav věci a právní závěry správních orgánů s tím, že námitky žalobce vznesené v průběhu správního řízení a i v žalobě považuje krajský soud za zcela účelové, irelevantní a nevěrohodné. Žalovaný proto nebyl povinen „vyvracet“ např. účelovou námitku žalobce o tom, že ze strany žalobce se jednalo o jednání v krajní nouzi, protože jestliže dospěly správní orgány k závěru, že uvedená výzva policisty byla zcela po právu a byla dostatečně prokázána vina žalobce a nebyla při tom shledána žádná okolnost, která by byla důvodem pro závěr o krajní nouzi, tak nebylo třeba podrobně „vysvětlovat“ účelově jednajícímu žalobci význam tohoto institutu a důvody, proč nebylo možné jednání žalobce považovat za jednání v krajní nouzi. Žalobce tvrdí, že policista překročil svou pravomoc za „*účelem získání výpisu hovorů*“, což je dle něho „*hrubým zásahem do soukromí osob, porušením zákona o policii a porušení ustanovení trestního řádu a zákonů na ochranu soukromí, zejména pak Listiny základních práv a svobod*“. Výzva policisty nebyla žádným překročením takové pravomoci, nejednalo se o žádnou krajní nouzi, ale o zákonný postup policisty. Policista totiž nepotřeboval uvedený telefon za účelem zkoumání obsahu hovorů žalobce, zaznamenaných v mobilním telefonu, ale pouze v souvislosti se zjišťováním zmíněného přestupku, tedy byl oprávněn vyzvat žalobce k vydání věci, protože se jednalo o věc důležitou pro řízení o přestupku [§ 34 odst. 1 písm. b) zák. č. 273/2008 Sb., o policii, v platném znění]. V takovém případě nemůže mít přednost ochrana soukromí, protože při zjišťování okolností, které se týkají protiprávního jednání, kvalifikovaných platnou právní

úpravou, nebo trestné činy či přestupky, musí mít z celospolečenského hlediska přednost, nikoliv právo na „soulkromí osob“, jak tvrdí žalobce, nejedná se tedy o žádný „hrubý zásah“ do soulkromí osob, když přednost musí mít zájem společnosti na odhalování přestupků a potrestání osob, které jednají protiprávně a tedy proti zájmu společnosti. Žalobce v této společnosti žije a musí tedy tyto závěry respektovat. Za zcela relevantní považuje krajský soud závěr žalovaného výše citovaný, v němž je obsažen i žalobcem napadený závěr o tom, že žalobce musí být srozuměn s tím, že orgány veřejné moci toto jednání posoudí jako přestupek proti veřejnému pořádku a že by se měl žalobce nad svým přístupem k orgánům státu, jehož je občanem, zamyslet. Tento závěr krajský soud zcela sdílí, nepovažuje jej za žádný projev podjatosti, jak se účelově domnívá žalobce ve snaze zbavit se účelově své odpovědnosti za zmíněný přestupek.

16. Krajský soud rovněž ve vztahu k právnímu hodnocení postupu zasahujícího policisty a protiprávního jednání žalobce považuje za zcela relevantní judikaturu, kterou aplikoval správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí, např. rozsudky NSS ze dne 17. 8. 2011, č. j. 1 As 63/2011-90, a ze dne 24. 11. 2011, č.j. 7 As 97/2011-68, z nichž vyplývá, že není přípustné, aby si to, zda občan poslechne pokynu policie, posuzoval sám, na základě vlastní úvahy o oprávněnosti pokynu a na tomto subjektivním hodnocení zakládal své další jednání, když neuposlechnutí výzvy policisty „představuje nikoliv bezvýznamné obrožení jednoho z pravidel fungování demokratické společnosti“ (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2011, č.j. 1 As 63/2011-90). K tomu krajský soud doplňuje odkaz na usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I. ÚS 263/97, v němž Ústavní soud jednoznačně uvedl, že „...občané jsou povinni se podrobit výkonu pravomoci veřejného činitele bez ohledu na vlastní soulkromý názor. Jsou-li přesvědčeni, že tímto jednáním bylo porušeno jejich právo či jim byla způsobem škoda, mohou se proti takovému postupu veřejného činitele bránit jiným zákonným způsobem. Ústava ČR, Listina základních práv a svobod ani žádná jiná právní norma nepřipouští, aby jednotliví občané nejprve hodnotili zákonnost postupu veřejných činitelů a teprve na základě toho jejich pokynu poslechli nebo neuposlechli.“ Ústavní soud v podstatě v tomto usnesení dovedl pravidlo „uposlechni, a pak si případně stěžuj“.
17. Na výše uvedených závěrech nic nemůže ani změnit tvrzení žalobce, že zmíněný postup policisty byl předmětem jeho stížnosti, podané dne 26. 10. 2018 na Odbor vnitřní kontroly, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, v daném případě krajský soud nevychází ze závěrů, které by se týkaly uvedené stížnosti, ostatně sám žalobce tvrdí, že „v okamžiku podání žaloby nebylo k dispozici písemné vyjádření OVK“, ale přezkoumává žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).
18. Za účelovou považuje krajský soud i námitku, která se týká údajného nedostatečného hodnocení „materiálního aspektu“ zmíněného přestupku. Žalobce vychází z toho, že podle jeho názoru požadavek policisty na nahlédnutí do výpisu hovorů z mobilního telefonu je v rozporu se zákonem, a že tedy z tohoto důvodu „pak po materiální stránce nemohlo ke spáchání přestupku vůbec dojít“. S tímto závěrem se krajský soud neztotožnil, ke spáchání zmíněného přestupku došlo, závěry správních orgánů týkající se hodnocení materiální stránky zmíněného přestupku byly dostatečné, v podrobnostech odkazuje krajský soud na rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Právě v něm se již správní orgán I. stupně vyjádřil k námitce žalobce, že správní orgány vycházely jen z formálních znaků přestupků, správní orgán I. stupně aplikoval správně rozsudek NSS ze dne 9. 8. 2012, č.j. 9 As 34/2012-28, podle něhož při materiálním pojetí platí základní pravidlo, kdy se má za to, že pokud jsou

naplněny formální znaky přestupků, je dána i materiální stránka dostatečnou měrou, ledaže přistoupí okolnosti, které ji sníží pod míru, která je obvyklá v běžně se vyskytujících případech. V daném případě žádné takové okolnosti „nepřistoupily“, tedy byla dána materiální stránka dostatečnou měrou.

19. Nedůvodná byla konečně námitka, která se týká údajné podjatosti a údajné „*absence nestrannosti žalovaného*“. Tuto námitku vznesl již žalobce v odvolání, žalovaný se s touto námitkou vypořádal na straně 3 a 4 žalovaného rozhodnutí, v podrobnostech krajský soud na tuto část rozhodnutí odkazuje, když se s ní ztotožňuje. Jak vyplývá ze správního spisu a z rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalobce to nezpochybnil ani v žalobě, podal námitku podjatosti nejprve zástupce žalobce, tuto zdůvodnil tím, že zaměstnanec správního orgánu I. stupně odepřel žalobci „*právo na právní pomoc*“, tato námitka byla správně zamítnuta z důvodu, že zmíněná námitka byla vznesena před zahájením řízení o přestupku, tedy jednak tento zástupce nebyl v té době právním zástupcem žalobce, a protože podle § 14 odst. 2 správního řádu může namítat podjatost úřední osoby účastník řízení nebo jeho zmocněnec, přičemž v době podání této námitky (20. 6. 2018) řízení o přestupku ještě nebylo zahájeno, tedy tato námitka nemohla být řešena jako námitka podjatosti, když před zahájením správního řízení tuto nemohl vznést ani žalobce, tím spíše ani jeho zástupce. Poté podal dne 4. 9. 2018 žalobce námitku podjatosti na zaměstnance správního orgánu I. stupně na Ing. J. Ř., tajemnici správního úřadu Mgr. M. B. a namítal podjatost všech dalších úředních osob správního orgánu, podjatost Ing. Ř. spatřoval žalobce v tom, že ten mu při podání vysvětlení dne 21. 6. 2018 odmítl právní pomoc a 14. 8. 2018 mu znemožnil pořízení zvukového záznamu z jednání, podjatost tajemnice správního úřadu Mgr. B. spatřoval v nedostatečném vyřízení stížnosti, které žalobce podal na postup Ing. Ř. dne 21. 6. 2018 a 15. 8. 2018. Skutečnost, že obě stížnosti byly shledány důvodnými, sama o sobě nemůže založit případnou podjatost těchto osob, procesní pochybení a nesprávný úřední postup, zejména se jednalo o pochybení Ing. Ř. v případě nevyřízení požadavku žalobce na možnost si pořizovat zvukový záznam, podjatost samo o sobě bez dalšího způsobit nemůže. Obě námitky byly zamítnuty, a to dvěma usneseními ze dne 7. 9. 2018, kdy nejprve starosta Mgr. Bc. R. H. rozhodl o tajemnici Mgr. M. B. a ta následně rozhodla o dalších úředních osobách správního orgánu. Navíc otázkou podjatosti se zabýval žalovaný v rámci odvolání ve svém rozhodnutí ze dne 5. 6. 2019, kdy zmíněná usnesení tajemnice správního orgánu I. stupně potvrdil. S námitkou žalobce, že mu byla usnesení tajemnice správního orgánu I. stupně doručena poté, co proběhlo ústní jednání a kdy se podle jeho názoru na něj „*vztahovala námitka podjatosti*“, vznesl v podstatě žalobce již v odvolání, žalovaný správně k tomu uvedl, že „*vznesení námitky podjatosti nezpůsobuje podjatost úřední osoby, jelikož odvolání proti usnesení o námitce podjatosti nemá odkladný účinek, není sebemenší důvod, aby bylo ústní jednání odročováno*“. Žalovaný správně odkázal i na rozsudek NSS ze dne 20. 11. 2014, č. j. 9 As 121/2014-33, ve kterém je právě zdůrazňována skutečnost, že vznesení námitky podjatosti nemá odkladný účinek, přičemž „*Rušit zákonné a věcně správné rozhodnutí vydané nepodjatou osobou jen proto, že vůči ní směřující námitce podjatosti nebylo před vydáním rozhodnutí ve věci samé pravomocně rozhodnuto a odvolání proti tomuto usnesení nemá odkladný účinek, by bylo formalismem. Naopak zjevnou a nepochybnou vadou řízení s vlivem na zákonnost by bylo vydání meritorního rozhodnutí podjatou úřední osobou, bez ohledu na to, jak správní orgán s namítanou podjatostí vypořádal. Otázku podjatosti je třeba posuzovat nikoliv čistě formálně, ale materiálně.*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 11. 2014, č.j. 9 As 121/2014-33). Dále

krajský soud v podrobnostech odkazuje na zmíněná rozhodnutí, která se týkají námitky podjatosti žalobce. Krajský soud považuje tuto námitku za zcela účelovou, zásada nestrannosti rozhodování správního orgánu byla respektována a dodržena. Jak již soud výše uvedl, není žádným výrazem podjatosti správního orgánu žalobcem citovaná pasáž ze strany 6 žalovaného rozhodnutí, tedy že by se měl obviněný nad svým přístupem k orgánům státu jako občan zamyslet. Toto opakuje žalobci shodně s žalovaným i krajský soud, když považuje přístup žalobce k hodnocení postupu policisty za zcela nepřijatelný, v rozporu s veřejným pořádkem a pravidly běžného občana, který by měl respektovat skutečnost, že Policie České republiky má zmíněnou pravomoc a je třeba se jejímu zákonnému postupu podrobit, nikoliv je nerespektovat a dokonce je přirovnávat v žalobě k situaci, kdy by policista vyzýval občana „*třeba k vyloupení banky*“.

20. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
21. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 13. listopadu 2019

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje